

AKTUALNOŚCI TEATRU PŁOCKIEGO

Teatr Dramatyczny im. Jerzego Szaniawskiego w Płocku
- jest jednostką organizacyjną Samorządu Województwa Mazowieckiego

maj - czerwiec 2023 r.

ISSN - 1641 - 7356

25^{lat} Mazowsze

MECENAS TEATRU

Aleksander Fredro DAMY i HUZARY

Reżyseria: KRZYSZTOF SZUSTER
Scenografia i kostiumy: KRZYSZTOF MAŁACHOWSKI
Choreografia: JAN ŁOSAKIEWICZ
Wybór ilustracji muzycznej: WOJCIECH GŁUCH
Aranżacje muzyczne: KRZYSZTOF MISIAK
Kuplety: MACIEJ WOŹNIAK
Zdjęcia filmowe: Studio Video „Vimac” TOMASZ JÓZKOWIAK
Konsultacje szermiercze: TOMASZ GROCHOCZYŃSKI
Asystent reżysera: MAGDALENA TOMASZEWSKA

MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ TEATRU

Premiera: 2 kwietnia 2023 - 5 (376) premiera sezonu 2022/2023

Obsada:

Dorota Cempura, Sylwia Krawiec, Barbara Misian, Maja Rybicka, Paulina Stepczyńska (gościennie),
Magdalena Tomaszewska, Katarzyna Wiczcerek, Grażyna Zielińska, Hanna Zientara-Mokrowiecka, Piotr Bala,
Krzysztof Bień, Szymon Cempura, Adam Gradowski, Henryk Józwiak, Bogumił Karbowski, Aleksander Maciejczyk,
Jakub Matwiejczyk, Mariusz Pogonowski, Dariusz Poleszak-Hass, Marek Walczak
oraz Agnieszka Straszewska, Magdalena Werner

ROK ALEKSANDRA FREDRY

MAJ 2023

6 Sob.	godz. 19.00	ŻONA POTRZEBNA OD ZARAZ	Duża Scena
7 Niedz.	godz. 16.00	ŻONA POTRZEBNA OD ZARAZ Spektakl z audiodeskrypcją, tłumaczeniem na PJM, napisami, pętlą indukcyjną. Teatr dostępny	Duża Scena
9 Wt.	godz. 11.00	BALLADYNA	Duża Scena
10 Śr.	godz. 11.00	BALLADYNA	Duża Scena
11 Czw.	godz. 9.00	KOPCIUSZEK	Duża Scena
	godz. 11.30	KOPCIUSZEK	Duża Scena
12 Pt.	godz. 10.00	KOPCIUSZEK	Duża Scena
	godz. 19.00	RABENTHAL, ALBO JAK PRYZRZĄDZIĆ RYBĘ FUGU	Scena w kulisie
13 Sob.	godz. 16.00	WIECZÓR PANIEŃSKI PLUS	Duża Scena
	godz. 19.00	WIECZÓR PANIEŃSKI PLUS	Duża Scena
	godz. 20.00	DAMY I HUZARY	Opinogóra
14 Niedz.	godz. 16.00	RABENTHAL, ALBO JAK PRYZRZĄDZIĆ RYBĘ FUGU Spektakl z audiodeskrypcją. Teatr dostępny	Scena w kulisie
	godz. 19.00	WSZYSTKO O MĘŻCZYZNACH	Scena Kameralna
16 Wt.	godz. 10.00	PCHŁA SZACHRAJKA	Duża Scena
17 Śr.	godz. 10.00	PCHŁA SZACHRAJKA	Duża Scena
18 Czw.	godz. 10.00	PCHŁA SZACHRAJKA	Duża Scena
19 Pt.	godz. 10.00	PCHŁA SZACHRAJKA	Duża Scena
	godz. 17.00	PCHŁA SZACHRAJKA	Duża Scena
20 Sob.	godz. 19.00	BEREK, CZYLI UPIÓR W MOHERZE	Scena Kameralna
21 Niedz.	godz. 16.00	PREZENT URODZINOWY	Duża Scena
	godz. 19.00	PREZENT URODZINOWY	Duża Scena
24 Śr.	godz. 9.00	KOPCIUSZEK	Duża Scena
	godz. 11.30	KOPCIUSZEK	Duża Scena
25 Czw.	godz. 10.30	KOPCIUSZEK	Duża Scena
27 Sob.	godz. 16.00	BEREK, CZYLI UPIÓR W MOHERZE	Scena Kameralna
	godz. 19.00	BEREK, CZYLI UPIÓR W MOHERZE	Scena Kameralna
28 Niedz.	godz. 20.00	DAMY I HUZARY	Sanniki
31 Śr.	godz. 10.00	KRÓLEWNA ŚNIEŻKA	Duża Scena
	godz. 18.00	M. ZIMIŃSKA	Mazowiecki Instytut Kultury

Dyrektor: Marek Mokrowiecki
Z-ca Dyrektora, Dyrektor Administracyjno-Techniczny: Wojciech Jasiński
Główna Księgowa: Zdzisława Sieczkowska

ul. Nowy Rynek 11, 09-400 Płock, tel.: (+48) 24 266-38-00, faks: (+48) 24 266 38 44
 BIURO OBSŁUGI WIDZA: 24 266 38 08, 24 262 48 40, 24 266 38 17 (kasa)
www.teatrplock.pl; teatr@teatrplock.pl; facebook.com/TeatrPlock;

CZERWIEC 2023

1 Czw.	godz. 10.00	KRÓLEWNA ŚNIEŻKA	Duża Scena
2 Pt.	godz. 10.00	KRÓLEWNA ŚNIEŻKA	Duża Scena
3 Sob.	godz. 16.00	KRÓLEWNA ŚNIEŻKA	Duża Scena
	godz. 19.00	BEREK, CZYLI UPIÓR W MOHERZE	Scena Kameralna
5 Pon.	godz. 10.00	KRÓLEWNA ŚNIEŻKA	Duża Scena
6 Wt.	godz. 10.00	KRÓLEWNA ŚNIEŻKA	Duża Scena
7 Śr.	godz. 10.00	KRÓLEWNA ŚNIEŻKA	Duża Scena
11 Niedz.	godz. 16.00	KREDKI - premiera	Duża Scena
13 Wt.	godz. 10.00	KREDKI	Duża Scena
14 Śr.	godz. 10.00	KREDKI	Duża Scena
15 Czw.	godz. 10.00	KREDKI	Duża Scena
16 Pt.	godz. 10.00	KREDKI	Duża Scena
	godz. 19.00	WSZYSTKIE DROGI PROWADZĄ DO RYZYMU - koncert	Duża Scena
17 Sob.	godz. 18.00	PREZENT URODZINOWY	Duża Scena
18 Niedz.	godz. 16.00	PREZENT URODZINOWY	Duża Scena
20 Wt.	godz. 11.00	DAMY I HUZARY	Duża Scena
23 Pt.	godz. 19.00	DAMY I HUZARY	Duża Scena
24 Sob.	godz. 19.00	M. ZIMIŃSKA	Kazuń Polski, gm. Czosnów
25 Niedz.	godz. 16.00	DAMY I HUZARY	Duża Scena

DYREKCJA TEATRU ZASTRZEGA SOBIE PRAWO DO ZMIAN W REPERTUARZE

www.teatrplock.pl

Redaguje kolegium: Marek Mokrowiecki, Anna Kicińska, Monika Mioduszevska, Leszek Skierski, Piotr Sobczak.
DTP i druk: Waldemar Lawendowski

Kończymy sezon 2022/2023

foto. Waldemar Lawendowski

Sezon powoli się kończy. Jak go będziemy oceniać, przekonamy się wkrótce. Przed nami jeszcze premiera bajki dla dzieci – *Kredki* Władysława Igora Kowalskiego i, jeżeli zdążymy (bo przesunięcie premiery *Dam i huzarów* skomplikowało nasze plany), premiera na Scenie Piekiełko.

Ten numer „ATP” przynosi jak zwykle aktualia, to czym Teatr żyje, co się w nim dzieje. Zapraszam do lektury i szczególnie polecam trzy różne, ale jakże istotne przesłania na Międzynarodowy Dzień Teatru.

Marek Mokrowiecki

ORĘDZIE POLSKIEGO OŚRODKA MIĘDZYNARODOWEGO INSTYTUTU TEATRALNEGO/ITI/ NA MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ TEATRU 2023

Nazywam się Switłana Oleszko. Jestem reżyserką, dyrektorką teatru „Arabesky” w Charkowie. Jestem uchodźczynią. Do Warszawy przyjechałam z jedną walizką, którą spakowałam już w 2014 roku – po wybuchu wojny rosyjsko-ukraińskiej. Przyjechałam tu rok temu przerażona i zdezorientowana.

Rok temu 27 marca teatry w Polsce wywiesiły na swoich gmachach napis: „dzieci”. Nie sposób nie docenić tego pięknego politycznego i teatralnego gestu wsparcia dla najbardziej znanego ukraińskiego teatru – teatru w Mariupolu, który został zbombardowany przez Rosjan. Był to symbol wsparcia dla wszystkich Ukraińców.

Ubiegły rok dał nam nową wiedzę o teatrze. Dowiedzieliśmy się, że teatr może być też schronem, kryjówką, hostelem, wolontariackim ośrodkiem. Dla mnie osobiście od roku teatr jest domem. Dosłownie, bo od roku mieszkam i pracuję w Teatrze Polskim w Warszawie. Kiedy przyjechałam, pracownicy teatru przynosili mi ubrania, jedzenie i książki. Trudno o tym mówić bez łez wzruszenia. Przywrócono mnie do życia zawodowego. W ubiegłym roku rezydentami Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego zostało oprócz mnie jeszcze 52 ukraińskich twórców. W ankiecie, którą musieliśmy wypełnić pytano nas, czego byśmy chcieli: a) odnowić siły i równowagę psychiczną, b) podnieść kwalifikacje i oglądać spektakle, c) stworzyć nowy projekt. Myślę, że każdy z nas potrzebował wszystkich tych rzeczy.

Jaki był dla teatrów polskich ubiegły rok? To był rok niezwykłej solidarności. Rok otwarcia się na teatr ukraiński, ukraińską kulturę. Teatry polskie poznały więcej ukraińskich aktorów, reżyserów, dramatopisarzy – bliżej, na żywo. Wydaje mi się, że zaczęliśmy wspólnie tworzyć nowy język teatralny i wspólną przestrzeń kultury. My, twórcy ukraińscy opowiadaliśmy na polskich scenach o naszej wojnie. Mówiliśmy prawdę. Mówiliśmy głośno po polsku. Słuchaliście nas, słyszeliście nas. Może po raz pierwszy w historii.

Inspicjentka Teatru im. Arnolda Szyfmana nie kryjąc łez, mówiła mi, że nie może spokojnie patrzeć na ujęcia zbombardowanych ulic Charkowa, zniszczone przez Rosjan kamienice Kijowa i Lwowa. Ona pamięta te ulice, bo chodziła nimi podczas wyjazdu na Ukrainę ze spektaklem „Szekspir forever”. Te ulice nie są dla niej obce, jak dla mnie nie są już obce ulice Warszawy. Andrzej Seweryn wciąż gra tu swojego Szekspira i porównuje Henryka V do prezydenta Zelenskigo, a walkę Sił Zbrojnych Ukrainy do zwycięstwa Anglików nad Francuzami.

Aktorka Agnieszka Przepiórska wyznaje, że w monodramie „Ginczanka. Przepis na prostotę życia” inaczej już gra swoją rolę. Dla niej Kijów, Lwów, Równe już nie są nazwami obcych miast, w których mieszkała jej bohaterka. Tam znów mordują Ginczankę.

Nowy Teatr w Warszawie oprócz tego, że zorganizował hostel i bezpłatne obiady dla uchodźców, dał nam święta i nadzieję. Dosłownie. Właśnie w Nowym Teatrze świętowaliśmy Boże Narodzenie według naszej, prawosławnej tradycji. Było nas bardzo dużo.

W sztuce „Kłątwa” aktorka w finale mówi, że to, co się dzieje w teatrze to zawsze fikcja, a nie realne życie. Ironia losu – kiedy oglądałam ten spektakl właśnie w tym momencie, podczas monologu o tym, że w teatrze wszystko udajemy, u jednego z widzów zaczął się atak padaczki. Aktorzy musieli przerwać spektakl, żeby wezwać karetkę i pomóc widzowi. Wydaje się, że w 2022 roku życie i teatr były tak blisko siebie, jak nigdy wcześniej. Polskie teatry ratowały ukraiński teatr. Dziękuję!

Switłana Oleszko

PRZESŁANIE NA MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ TEATRU 2023 AUTORSTWA EGIPSKIEJ AKTORKI SAMIHY AYOUB

Do wszystkich moich przyjaciół – artystów teatralnych z całego świata.

Piszę do Was to przesłanie w Międzynarodowy Dzień Teatru i choć czuję się ogromnie szczęśliwa, że do Was przemawiam, jednocześnie drżę z powodu cierpienia, którego wszyscy – artyści teatralni i nieteatralni – doświadczamy [...]. Niepewność jest skutkiem tego, z czym musimy mierzyć się wobec licznych konfliktów, wojen i katastrof naturalnych. Niszczą one nasz świat materialny, duchowy i rujnują życie psychiczne.

Mówię do Was dzisiaj, czując jednocześnie, że świat stał się samotną wyspą lub statkiem we mgle, który składa żagle i dryfuje bez sternika i punktów orientacyjnych. Kontynuuję jednak podróż z nadzieją, że dotrze do bezpiecznej przystani po długiej, morskiej wędrówce.

Świat nigdy nie był tak zjednoczony i podzielony zarazem. W tym tkwi dramatyczny paradoks naszej współczesności. Z jednej strony szybkość informacji i nowoczesna komunikacja przełamały wszelkie bariery geograficzne. Z drugiej dzisiejsze konflikty i napięcia przekroczyły granice logicznego myślenia, tworząc fundamentalną rozbieżność, która oddala nas od prawdziwej esencji życia.

Teatr w swojej pierwotnej formie to działanie oparte właśnie na fundamencie człowieczeństwa, jakim jest życie. Jak mawiał Konstanty Stanisławski: „Nigdy nie wchodzi na scenę z błotem na stopach. Zostaw swoje brudy na zewnątrz. Pozbądź się swoich małych zmartwień i wszystkiego, co odwraca twoją uwagę od sztuki”. Wchodząc na scenę, wnosimy na nią pojedyncze życie, które ma zdolność pomnażania energii. Ożywia ona innych, sprawia, że rozkwitają i stają się bogatsi wewnątrz.

To, co robimy w teatrze jako dramaturdzy, reżyserzy, aktorzy, scenografowie, poeci, muzycy, choreografowie i technicy, wszyscy bez wyjątku, to akt tworzenia życia, które nie istniało, zanim nie weszliśmy na scenę. To życie zasługuje na troskę. Zasługuje na opiekuńczą dłoń, która je trzyma, kochającą pierś, która je obejmie, łagodne współodczuwające serce i trzeźwy umysł pozwalający przetrwać.

Nie przesadzam mówiąc, że to, co robimy na scenie jest aktem powoływania życia z nicości: jak palący się żar, który świeci w ciemności, rozjaśniając mrok nocy i rozgrzewając jej chłód. To my dajemy życiu jego wspaniałość. To my je ucieleśniamy. To my sprawiamy, że jest pełne witalności i znaczenia. Dostarczamy narzędzi do jego zrozumienia. Używamy światła sztuki, by stawić czoła ciemności ignorancji i ekstremizmu. Wyznajemy doktrynę życia po to, by mogło się rozprzestrzeniać. Nasz wysiłek, czas, pot i łzy, krew i nerwy, wszystko, co mamy, służą temu wyższemu celowi. Broniąc prawdy, dobra i piękna, wierzymy, że życie zasługuje na to, by być przeżywanym.

Dzisiaj przemawiam do Was nie tylko po to, żeby celebrować święto ojca wszystkich sztuk – teatru. Zapraszam Was by wspólnie, stanąwszy ręką w rękę i bark w bark, wykrzyknąć pełnymi głosami (tak jak na scenach naszych teatrów), by świat poszukał w sobie zagubionej istoty ludzkiej. Niech nasze słowa wybrzmiają, budząc sumienie całego świata, prosząc o wolnego, tolerancyjnego, kochającego, współczującego, delikatnego i akceptującego człowieka. Odrzućmy podły wizerunek brutalności, rasizmu, krwawych konfliktów, jednostronnego myślenia i ekstremizmu. Ludzie chodzą po tej ziemi i pod tym niebem od tysięcy lat, i będą kontynuować swoją wędrówkę. Wyjźdźmy zatem z bagna wojen i krwawych konfliktów – zostawmy je u drzwi sceny. Może wtedy zamglone wątpliwościami człowieczeństwo stanie się na nowo kategorią pewnikiem. Bądźmy znowu dumni, że jesteśmy ludźmi, braćmi i siostrami.

Naszą misją [...] od pierwszego występu aktora na scenie jest stała konfrontacja z tym, co brzydkie, krwawe i nieludzkie. Naprzeciw stawiamy wszystko, co piękne, czyste i humanitarne. Mamy zdolność rozsiewania życia. Pomnażajmy je razem dla dobra zjednoczonego świata i ludzkości.

Samiha Ayoub

Przekład: Stuart Dowell

Redakcja: Kamila Paprocka-Jasińska/Paweł Paszta

Samiha AYOUB, Egipt - aktorka egipska, urodzona w dzielnicy Shubra w Kairze. Ukończyła Wyższy Instytut Sztuk Dramatycznych w 1953 roku, gdzie była uczona przez dramaturga Zaki Tulaimat. W ciągu swojej artystycznej kariery zagrała w około 170 sztukach, w tym *Raba'a Al-Adawiya*, *Sekkat Al-Salamah*, *Krwawe zasłony Kaaba*, *Agha Memnon* i *Kaukaskie koło kredowe*. Chociaż prace teatralne stanowią większość jej dorobku artystycznego, występowała także w kinie i telewizji. W kinie zasłynęła dzięki kilku filmom, w tym *Ziemia hipokryzji*, *Poranek islamu*, *Z szczęściem* i *Wśród ruin*, ma też na swoim koncie wiele wybitnych filmów telewizyjnych, wśród których można wymienić *Światło rozproszone*, *Czas na różę*, *Amira w Abdeen* oraz *Al-Masrawiya*. Otrzymała wiele odznaczeń od kilku prezydentów, w tym Gamala Abdel Nassera i Anwara Sadata, a także prezydenta Syrii Hafiza al-Assada i francuskiego prezydenta Giscarda d'Estainga.

Oświadczanie Krzysztofa Szustera, prezesa Związku Artystów Scen Polskich z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru 2023

Międzynarodowy Dzień Teatru powinien być na całym świecie obchodzony z pogodnym uśmiechem. Powinien łączyć tak widzów, dla których tworzymy nasze spektakle, jak i artystów niosących im radość, uśmiech czy nawet łzy wzruszenia.

Niestety, już kolejny rok toczy się wojna na Ukrainie wywołana przez dyktatora, który z jednej strony uważa się za przyjaciela artystów, a z drugiej bombarduje teatry, domy kultury, szkoły, miejsca, które stały się schronami dla bezbronnej ludności, szczególnie dzieci i kobiet.

Od pierwszych dni tej niewyobrażalnej zbrodni Związek Artystów Scen Polskich oraz teatry w Polsce włączyły się w pomoc dla uchodźców. Otworzyliśmy szeroko bramy Domu Artystów Weteranów w Skolimowie, zapewniając dach i wyżywienie dla wszystkich potrzebujących. Odbyło się wiele koncertów, akcji, zbiórek charytatywnych w wielu teatrach. I co cieszy najbardziej, te działania nadal toczą się nieprzerwanie.

Nasz wielki komediopisarz Aleksander Fredro, który w swoich utworach zilustrował nasze wady i przywary narodowe, gdyby dziś żył, opisałby z pewnością nasze bezinteresowne zaangażowanie i empatię dla narodu ukraińskiego. Jego wizjonerskie hasło: „Mocium Panie, z nami zgoda”, ze znakomitej *Zemsty*, powinno być dziś mottem dla całego świata, ale i Polaków, szczególnie w roku wyborczym, zbiegającym się z rokiem Aleksandra hrabiego Fredry.

Całe środowisko szczególnie oczekuje uchwalenia ustawy o Statusie Artysty Zawodowego, która to zabezpieczy nasz byt tak samo, jak inne grupy zawodowe w naszym kraju. Miło by było, gdyby wszystkie obietnice składane artystom przez polityków podczas kampanii wyborczej, zostały wprowadzone w życie.

W tym uroczystym dniu, życzę wszystkim artystom satysfakcji zawodowej, finansowej i czasu na życie prywatne, a naszym widzom miłych wrażeń w świątyniach Melpomeny.

Wszystkim Państwu, przede wszystkim dużo zdrowia. A Ukrainie - zwycięstwa i pokoju.

Krzysztof Szuster

Premiera na Dużej Scenie *Damy i huzary* Fredry

Czerwony dywan już zwinięty, ale emocje po premierze wciąż rozpalone. *Damy i huzary* Aleksandra Fredry w reżyserii Krzysztofa Szustera zostały przyjęte owacjami na stojąco, zarówno podczas realizacji filmu na ulicach Płocka, jak podczas premiery sztuki. Dziękujemy naszym artystom i twórcom, i publiczności za ciepły odbiór.

Premiera spektaklu odbyła się 2 kwietnia, uświetniając tegoroczny Międzynarodowy Dzień Teatru. Przed spektaklem prezes Płockiego Towarzystwa Przyjaciół Teatru Jarosław Waneczek wręczył coroczne Srebrne Maski, a Marszałek Adam Struzik nagrody dla pracowników teatru. Miłym zaskoczeniem dla reżysera – Krzysztofa Szustera, były kwiaty i życzenia z okazji 50-lecia pracy artystycznej, którą rozpoczęła na deskach płockiego teatru

Od lewej: Magdalena Tomaszewska, Mariusz Pogonowski, Marek Walczak, Hanna Zientara-Mokrowiecka, Krzysztof Bień, Maja Rybicka, Jakub Matwiejczyk

w roku 1974. Krzysztofie, życzymy Ci wielu dobrych chwil w teatrze, szczególnie płockim, którego progi są zawsze dla Ciebie otwarte.

Konie i powozy na ulicach Płocka

W niedzielę 19 marca, po długich przygotowaniach padł pierwszy

klaps na planie do filmu rozpoczynającego *Damy i huzary* Aleksandra Fredry w reż. Krzysztofa Szustera. Do Płocka przyjechała ekipa filmowa Studio Video „Vimac” Tomka Józkowiaka z Gostynina, a na planie przed Teatrem pojawili się jeźdźcy i aktorzy płockiego Teatru.

foto. Waldemar Lawendowski

to była niedziela, nie zanotowano korków. Druga część operacji zaczęła się zgodnie z planem o godzinie dwunastej nad Wisłą, na parkingu za amfiteatrem. W czterech zabytkowych powozach zasiadły Damy ze służkami i korowód ruszył przez ulicę Rybaki, Mostową, Plac Narutowicza, Tumską, Królewiecką, Nowy Rynek do Teatru.

Powozili fachowcy! Jedną z powożących była Justyna Przyborowska, uczennica Krzysztofa Szustera, mistrzyni Europy, od czterech lat liderka generalnej klasyfikacji europejskiej w dyscyplinie tradycyjnego

Na parkingu przy Nowym Rynku zaparkowały boxy z końmi. Punktualnie o dziewiętej ruszyła stamtąd barwna kawalkada. Tworzyli ją jeźdźcy z IV Pułku Strzelców Konnych Ziemi Łęczyckiej i nasi teatralni huzarzy: Piotr Bała, Marek Walczak i Jakub Matwiejczyk. Przejechali Aleją Jachowicza do skrzyżowania – zawrócili (oczywiście zgodnie z zasadami ruchu), dojechali do skrzyżowania z Bielską – i wrócili na parking Teatru.

Operację powtórzono trzy razy – wiadomo, film wymaga dubli. Policja wstrzymała ruch – ale jako, że

powożenia. Jedyna dama w Europie powożąca piątką, szóstką, siódmką koni! Pierwszym pojazdem powoził reżyser Krzysztof Szuster, który jest Mistrzem Europy w powożeniu pojazdami pięciokonnymi. A był to pojazd nie byle jaki. Brek wyprodukowany w 1900 roku, własność księcia Sanguszki od 1901 roku. Jeden z czterech najcenniejszych pojazdów w Polsce.

Siedziałem obok reżysera patrząc na tłumy płocczan, które podziwiały i pozdrawiały nasz przejazd. Ale kunszt powożącego mogłem podziwiać dopiero na placu Narutowicza. Szuster skierował pojazd w kierun

ku Grodzkiej. Koła zaczęły stukać na wybrukowanej kostce i jeden koń poniósł. Szuster błyskawicznie skierował pojazd na trawnik.

My w pędzie. Powożący uspokojał konie, ściągał lejce, dwaj hamulcowi stojący z tyłu zrobili swoje i zatrzymaliśmy się jakby nic się nie stało. Zdradzam może sekrety, ale sądzę, że nikt z podziwiających korowód niczego nie zauważył.

Do Teatru dotarliśmy bez przeszkód. Później jeszcze dokrętki, duble... Wydarzenie było rejestrowane z drona i z przenośnych kamer.

Pogoda kapryśna dopisała, i tak do historii naszego Teatru mogliśmy dopisać kolejne niezwykle wydarzenie.

Składamy serdeczne podziękowania: Urzędowi Miasta Płocka, Komendzie Miejskiej Policji w Płocku, Płockiej Straży Miejskiej, a zarazem funkcjonariuszom obu Służb za profesjonalne zabezpieczenie imprezy, za sympatię z jaką nas obdarzyli.

Dziękujemy.

*Marek Mokrowiecki,
Leszek Skierski*

Damy i huzary zakwalifikowane do „Klasyki żywej”

fot. Waldemar Lawendowski

Od lewej: Magdalena Tomaszewska, Hanna Zientara-Mokrowiecka, Barbara Misiun

Damy i huzary zakwalifikowały się do IX Konkursu na Inscenizację Dawnych Dzieł Literatury Polskiej „Klasyka Żywa”. Zgodnie z regulaminem konkursu, mogą w nim wziąć udział spektakle zrealizowane na podstawie tekstów, od których napisania minęło co najmniej 35 lat. Przedstawienia muszą również mieć premierę pomiędzy 1 stycznia a 31 grudnia 2023 roku. Wszystkie zgłoszone spektakle walczyć o nominację do 48. Opolskich Konfrontacji Teatralnych, będących finałem konkursu, oraz o Nagrodę im. Hebanowskiego za najciekawsze odkrycie repertuarowe. Komisja Artystyczna może przyznać również inne nagrody, w tym roku także nagrodę specjalną ogłoszoną w związku z 230 rocznicą urodzin Aleksandra Fredry. Finalistów i nagrodzonych wybierze

Komisja Artystyczna w składzie: dr Patryk Kencki (przewodniczący), dr hab. Artur Duda, dr Kamila Łapicka, dr Michał Mizera, dr Barbara Pitak-Piaskowska, Jacek Wakar oraz Anna Wakulik.

Anna Kicińska

fot. Waldemar Lawendowski

Na pierwszym planie od lewej: Jakub Matwiejczyk, Krzysztof Bień, Marek Walczak, Piotr Bała

SREBRNE MASKI 2023

Na Srebrne Maski, wręczane corocznie przez Płockie Towarzystwo Przyjaciół Teatru, czekamy cały sezon. W tym roku okazja była wyjątkowa, bo PTPT obchodziło jubileusz 55-lecia istnienia. 2 kwietnia, po premierze *Dam i huzarów*, w 40. edycji Srebrnej Maski odznaczeni zostali:

Magda Kuśnierz za kreację Izabeli w *Miarce za miarkę* Williama Szekspira w reżyserii Bogdana Kokotka, oraz rolę Heleny w sztuce *Rabenthal, albo jak przyrządzić rybę fugu* Jörga Grasera w reżyserii Piotra Bały.

Aleksander Maciejczyk za rolę Władysława Broniewskiego w spektaklu *Broniewski* Radosława Paczochy w reżyserii Julii Mark.

Krzysztof Małachowski za scenografię do spektakli *Balladyna* Juliusza Słowackiego w reżyserii Marka Mokrowieckiego i *Miarka za miarkę* Williama Szekspira w reżyserii Bogdana Kokotka.

W gronie nominowanych znaleźli się:

Piotr Bała - za reżyserię i scenografię oraz rolę Walentego Boscika w spektaklu *Rabenthal, albo jak przyrządzić rybę fugu* Jörga Grasera, w ramach Sceny Inicjatyw Aktorskich.

Dorota Cempura - za mistrzowskie epizody filmowe w *Broniewskim* Radosława Paczochy w reżyserii Julii Mark.

Sylwia Krawiec - za tytułową rolę w *Balladynie* Juliusza Słowackiego w reżyserii Marka Mokrowieckiego.

Maja Rybicka - za rolę Aliny w *Balladynie*, Marianny w *Miarce za miarkę* Szekspira oraz Kate w *Prezencie urodzinowym* Robina Hawdona w reżyserii Jerzego Bończaka.

Grażyna Zielińska - za mistrzowską rolę drugoplanową Pani Przewalskiej w *Miarce za miarkę*.

Od kilku lat Płockie Towarzystwo Przyjaciół Teatru przyznaje Nagrodę

Od lewej: Magda Kuśnierz, Jarosław Wanecki, Wiesława Rybicka-Bogusz

Od lewej: Jarosław Wanecki, Aleksander Maciejczyk, Wiesława Rybicka-Bogusz

Od lewej: Jarosław Wanecki, Wiesława Rybicka-Bogusz, Krzysztof Małachowski

Rajmunda Rembalińskiego. Patron nagrody to założyciel teatru w Płocku w 1812 roku. W tym roku nagrodę otrzymali

Hanna Zientara-Mokrowiecka z okazji 35-lecia pracy artystycznej

i **Krzysztof Bień** z okazji 45-lecia pracy artystycznej.

Małą Złotą Maskę, nagrodę dla pracowników działów technicznego i administracji odebrał **Zbigniew Moskwa** – kierownik techniczny Teatru.

Serdecznie gratulujemy wszystkim laureatom i nominowanym.

NAGRODY MARSZAŁKA

Podczas obchodów Międzynarodowego Dnia Teatru marszałek wo-

fot. Waldemar Lawendowski

Nominowani i laureaci Srebrnej Maski 2023, od lewej: Aleksander Maciejczyk, Magda Kuśnierz, Piotr Bała, Maja Rybicka, Sylwia Krawiec, Dorota Cempura, Krzysztof Małachowski oraz Wiesława Rybicka-Bogusz, Jarosław Wanecki

jewództwa mazowieckiego Adam Struzik wręczył zasłużonym pracownikom teatru Medale Pamiątkowe Pro Masovia. Otrzymali je Jolanta Milewska, Maria Żak, Sławomir Krokwa, Waldemar Lawendowski i Leszek Skierski.

Jolanta Milewska związana jest z płockim Teatrem od 1978 r. Od 1988 roku pełni funkcję kierownika Biura Obsługi Widza. Dzięki jej zaangażowaniu płocki Teatr, nawet w najtrudniejszym okresie funkcjonowania, w okresie remontu i modernizacji 2006/2007, nie przerwał działalności. Bierze czynny udział w zarządzaniu instytucją, wnosząc szereg cennych inicjatyw w jej funkcjonowanie, co w znaczny sposób przyczynia się do promowania kultury w Płocku i na Mazowszu. W 1980 r. była jedną z inicjatorów powstania NSZZ „Solidarność” Regionu Płockiego. W kwietniu 1989 r. reaktywowała działalność Komisji Zakładowej „NSZZ „Solidarność”, której jest od wielu lat przewodniczącą.

Maria Żak w Teatrze Dramatycznym w Płocku pracuje od 1988 r. Wcześniej przez 13 lat sprawowała funkcję zastępcy kierownika ds. administracyjnych. Od 2001 r. jest specjalistką ds. organizacji i realizacji imprez w Biurze Obsługi Widza. Posiada wieloletnie doświadczenie we współpracy z instytucjami samorządowymi, co

w znacznym stopniu przyczynia się do krzewienia kultury w środowiskach, które mają utrudniony do niej dostęp. Maria Żak czynnie angażuje się w pomoc uchodźcom z Ukrainy. Od początku wojny w Ukrainie gości w swoim domu rodziny artystów, najpierw z Opery w Odessie, a obecnie skrzypków z Opery Kijowskiej.

Sławomir Krokwa pracuje w płockim Teatrze od 1977 r. na stanowisku kierownika pracowni krawieckich i jest jedną z ostatnich osób, które pamiętają początki działalności płockiego teatru. Jest wysokiej klasy rzemieślnikiem teatralnym. Stworzył niezliczoną ilość kostiumów do sztuk. Współpracował z wybitnymi reżyserami i scenografami, którzy tworzyli na potrzeby płockiej Sceny. Posiada rozległą wiedzę na temat kostiumologii, co przekłada się na popularyzację sztuki teatralnej na Mazowszu. Czynnie bierze udział w pracach społecznych, współpracuje z amatorskimi zespołami teatralnymi, skupionymi w domach kultury i domach pomocy społecznej.

Waldemar Lawendowski pracuje w płockim Teatrze od 1987 r. na stanowisku specjalisty ds. fotograficzno-reklamowych i poligrafii. Zajmuje się składem i drukiem programów, materiałów reklamowych i innych wydawnictw; dokumentowaniem wydarzeń teatralnych, premier, wy

Od lewej: Leszek Skierski, Jolanta Milewska, Adam Struzik, Sławomir Krokwa, Maria Żak, Waldemar Lawendowski, Marek Mokrowiecki

stępów gościnnych... Jest pomysłodawcą i autorem kilkudziesięciu przedpremierowych wystaw fotograficznych m.in.: „Płock w starej fotografii”, „Zawód przedszkolak”,

„Koziołek matolek”, „XX lat teatru w Płocku”, „Nie było nas, był las”, „Znaki czasu”, „Mistrz Hanuszkiewicz w obiektywie”...

TEATR DOSTĘPNY

SPEKTAKL W PEŁNI DOSTĘPNY

To było duże wyzwanie i historyczny moment dla naszego teatru. Po raz pierwszy zagraliśmy spektakl z pełną dostępnością. Na widowni po raz pierwszy zasiadły osoby g/Głuche.

Projekt „Teatr dostępny” jest z nami od początku sezonu 2022/2023. Przez wiele miesięcy wdrażaliśmy rozwiązania, które ułatwią odbiór naszych przedstawień widzom ze szczególnymi potrzebami. Zbliżamy się do końca projektu, choć to dopiero początek przygody z dostępnością, którą będziemy kontynuować w kolejnych sezonach.

Leszek Skierski z płockim Teatrem związany jest od 2000 r., a od 2010 r. pełni funkcję kierownika Działu Promocji i Marketingu. Jest autorem książek: *Wspomnienia Jagiellończyka* (2007) o prof. Stanisławie Portalskim, zbioru felietonów *Usłyszeć Amerykę* (2008), *Gdyby nie Anna Frank...* (2013), *Niepokorna* – szkiców o Wandzie Gołębiewskiej (2015) i *Świadkowie Miłosierdzia*. Autor licznych wywiadów i artykułów dotyczących życia społeczno-kulturalnego regionu, publikowanych w: „Aktualnościach Teatru Płockiego”, „Nasze Korzenie” (wyd. Muzeum Mazowieckiego), „Życiu Płocka” (lokalne wyd. „Życia Warszawy”), „Płockiej Setce”, i brytyjskim wydaniu miesięcznika „Gazety Polonijnej”.

7 maja odbył się spektakl *Żona potrzebna od zaraz* w reżyserii Stefana Friedmanna. Graliśmy z audiodeskrypcją dla osób niewidomych (przygotował ją i przeczytał Szymon Cempura), na scenie były wyświetlane napisy w języku polskim (przygotowała i wyświetlała Sonia Szkriba). Spektakl był na żywo tłumaczony na Polski Język Migowy. Tłumaczeniem zajmowały się Magda Schromová i Joanna Ciesielska. Na dużej scenie na stałe została zamontowana pętla indukcyjna, z której mogą skorzystać osoby posiadające aparaty słuchowe (po przełączeniu ich w tryb cewki indukcyjnej).

Przed spektaklem zabraliśmy osoby g/Głuche na spacer sensoryczny po teatrze. Uczestnicy spaceru poznali teatralne kulisy, pracownie, dotknęli kostiumów i rekwizytów używanych w spektaklu. Spacer był tłumaczony na PJM przez Mariusza Umyszkiewicza, a poprowadzili go Monika Mioduszevska, Krzysztof Małachowski i Renata Nych.

Uczestniczki i uczestnicy spaceru sensorycznego dla g/Głuchych i spektaklu w pełni dostępnego. Od prawej: tłumaczki spektaklu na PJM Magda Schromová i Joanna Ciesielska oraz tłumacz spaceru na PJM Mariusz Umyszkiewicz i Monika Mioduszevska, koordynatorka projektu „Teatr dostępny”.

Uczestniczki spaceru sensorycznego dla g/Głuchych w pracowni krawieckiej

Sonia Szkriba w kabine oświetleniowców wyświetla napisy do spektaklu

Na ostatni spektakl w ramach projektu „Teatr dostępny” zapraszamy 14 maja o 16.00. Będzie to *Rabenthal, albo jak przyrządzić rybę fugu*. Skrypt audiodeskrypcji opracował Szymon Cempura, przeczyta ją Sylwia Krawiec. Informacje o spektaklach dostępnych znajdują się na stronie www.teatrplock.pl w zakładce „Teatr dostępny”.

Powyższe wydarzenia odbywają się w ramach przedsięwzięcia „Teatr im. J. Szaniawskiego - Teatr dostępny” realizowanego w ramach projektu „Kultura bez barier” prowadzonego przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w ramach Działania 4.3 Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014-2020.

*Monika Mioduszevska
Krzysztof Małachowski
Zespół ds. dostępności*

Od lewej: Krzysztof Małachowski, koordynator projektu „Teatr dostępny”, Mariusz Umyszkiewicz, tłumacz PJM oraz uczestniczki spaceru w pracowni krawieckiej

Szymon Cempura w kabine dźwiękowców czyta audiodeskrypcję

Od lewej: Joanna Ciesielska, Magda Schromová tłumaczącą na PJM spektakl „Żona potrzebna od zaraz”

fot. Anna Monika Chyła

SPACER SENSORYCZNY DLA NIEWIDOMYCH

Prezent urodzinowy

Spacer sensoryczny dla osób niewidomych towarzyszył spektaklowi *Prezent urodzinowy* w reżyserii Jerzego Bończaka. 12 marca odbył się drugi spacer w ramach projektu #TeatrDostępny. Pierwsze takie wydarzenie zorganizowaliśmy przy okazji *Balladyny* w reżyserii Marka Mokrowieckiego, 27 listopada ubiegłego roku.

Spacery sensoryczne umożliwiają wielozmysłowe poznanie przestrzeni teatru. Uczestnicy mogli dotknąć kostiumów i rekwizytów. Mieli przygotowaną makietę sceny spektaklu, którą odczytywali poprzez dotyk. To wszystko pogłębiało ich odbiór sztuki.

Spotkanie poprowadzili Monika Mioduszewska, sekretarz literacki, aktorka Magdalena Tomaszewska oraz Krzysztof Małachowski, scenograf. Przedsięwzięcie wsparła Renata Nych ze Stowarzyszenia De Facto i Leszek Skierski, szef marketingu Teatru.

Po spacerze widzowie odpoczęli przy kawie i ciastku (za przygotowanie cateringu dziękujemy Adamowi Wiśniewskiemu i Łukaszowi Durce z teatralnego bufetu), następnie obejrżeli *Prezent urodzinowy* z audiodeskrypcją. Audiodeskrypcję przygotowała Sylwia Krawiec.

fot. Anna Monika Chyla

Uczestnicy spaceru sensorycznego dla niewidomych. Po prawej Krzysztof Małachowski współprowadzący spacer

ZAKOŃCZYLIŚMY SZKOLENIE Z AUDIODESKRYPCJI

Przez trzy miesiące szkoliliśmy się z trudnej sztuki audiodeskrypcji. W ramach projektu „Teatr dostępny” zorganizowaliśmy szkolenie, w którym udział wzięło dziesięciu pracowników teatru. Zadanie to zleciliśmy Mazowieckiemu Stowarzyszeniu Pracy dla Niepełnosprawnych De Facto. Zajęcia prowadziła Sylwia Krawiec. Pracę kursantów konsultowały osoby niewidome, na co dzień współpracujące ze Stowarzyszeniem przy tworzeniu audiodeskrypcji.

Audiodeskrypcja jest przeznaczona głównie dla osób z dysfunkcją wzroku. Jest to opis spektaklu – scenografii, kostiumów, rekwizytów, zachowania aktorów (przejścia, zejścia, przemieszczania się na scenie). Jest czytana przez lektora w czasie spektaklu i dostępna na słuchawkach specjalistycznych aparatów.

W plockim teatrze audiodeskrypcje do spektakli pojawiają się od ponad dziesięciu lat za sprawą Stowarzyszenia De Facto i organizowanego przez nie Festiwalu Kultury i Sztuki dla Osób Niewidomych. Do wielu spektakli Teatr zamówił audiodeskrypcję już poza festiwalem. W kolejnych sezonach audiodeskrypcją będzie towarzyszyła wszystkim premierom Teatru.

Wszystkim osobom, które ukończyły kurs gratulujemy i trzymamy kciuki za dalszy rozwój w pracy audiodeskryptorów. A będzie ku temu okazja, bo Stowarzyszenie już organizuje szkolenie zaawansowane dla tych, którzy chcą zgłębić tajniki audiodeskrypcji filmowej.

Monika Mioduszewska

Teatr rusza w trasę *Damy i huzary, M. Zimińska, Broniewski*

W najbliższych miesiącach będzie można nas spotkać nie tylko na płockiej scenie. Ruszamy w trasę po mazowieckich miejscowościach. Spektakle będą bezpłatne dla publiczności.

W Roku Aleksandra Fredry przygotowaliśmy premierę *Dam i huzarów* w reżyserii Krzysztofa Szustera. **13 maja 2023 o godzinie 20.00** zagramy w przestrzeniach Muzeum Romantyzmu w Opinogórze, a **28 maja 2023 o godzinie 20.00** w Europejskim Centrum Artystycznym w Sannikach. We wrześniu planujemy wystawić spektakl w Łazienkach Królewskich w Warszawie, o szczegółach będziemy informować na stronie internetowej teatru.

Włączając się w obchody 25-lecia Samorządu Województwa Mazowieckiego wystąpimy w trzech miastach na terenie Mazowsza z przedstawieniami ukazującymi sylwetki wielkich postaci naszego regionu. Będą to *M. Zimińska* Marty Kunavar i Leny Szatkowskiej

w reżyserii Karola Suszki i *Broniewski* Radosława Paczochy w reżyserii Julii Mark.

Dwa lata temu obchodziliśmy „Rok Miry Zimińskiej-Sygietyńskiej”, w 120. rocznicę urodzin aktorki i piosenkarki, ulubienicy poetów, współtwórczyni Państwowego Zespołu Ludowego Pieśni i Tańca „Mazowsze”. Z tej okazji wystawiliśmy spektakl o niej. W przedstawieniu postać tytułową kreuje Magdalena Tomaszewska. Na scenie towarzyszy jej zespół instrumentalny w składzie: Edward Bogdan (piano), Tomasz Krawczyk (kontrabas), Jakub Krawczyk (perkusja). Artystka wychowała się w plockim Teatrze Miejskim, gdzie pracowali jej rodzice. I właśnie teatr na zawsze pozostał dla niej najważniejszy. Drugą jej miłością był Zespół Pieśni i Tańca Mazowsze, który założyła wspólnie ze swoim mężem – Tadeuszem Sygietyńskim. Na spotkanie z Mirą zaprosimy mieszkańców Kazunia i gminy Czosnów. Zagramy **24 czerwca o godzinie 16.00**

w Szkole Podstawowej w Kazuniu Polskim. Wcześniej, **31 maja o godzinie 18.00** zapraszamy do Mazowieckiego Instytutu Kultury w Warszawie przy ulicy Elektorальной.

Ubiegły rok został ogłoszony w Płocku Rokiem Władysława Broniewskiego, w 125. rocznicę urodzin i 60. rocznicę śmierci poety. 25 lat Samorządu Województwa Mazowieckiego jest dobrą okazją do przypomnienia więzi łączących tego wybitnego poetę – wciąż inspirującego młodych twórców i na nowo odkrywanego przez krytyków – z naszym regionem. Chcemy kontynuować nasz zamysł artystyczny i pokazać spektakl poza miastem rodzinnym poety, ale przede wszystkim - przypomnieć sylwetkę Broniewskiego, ożywiając pamięć o nim w regionie. Zagramy **1 września** w Centrum Kultury i Sztuki w Sierpcu oraz **2 września** w Miejskim Centrum Kultury, Sportu i Rekreacji w Drobinie (Remiza OSP).

Leszek Skierski

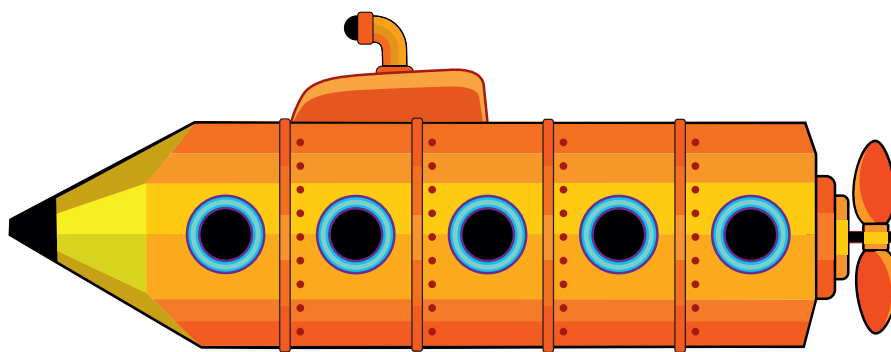
fot. Waldemar Lawendowski

„Przyjmuję w szeregi Związku Artystów Scen Polskich młodego, obiecującego artystę” – powiedział Krzysztof Szuster, prezes ZASP, wręczając legitymację związkową Krzysztofowi Bieniowi. Uroczystość odbyła się 31 marca, po trzeciej próbie generalnej spektaklu *Damy i huzary* i zbiegła się z 66 urodzinami aktora. Serdecznie gratulujemy.

Premiera dla dzieci *Kredki*

11 czerwca zapraszamy na premierę sztuki dla najmłodszych widzów. Po Krzysztofie Szusterze do Płocka zawitała ekipa twórców związanych przez lata z naszym Teatrem. A więc autor sztuki – uwaga! - to jego debiut jako dramaturga, i jednocześnie kompozytor muzyki do sztuki – Władysław Igor Kowalski, kierownik muzyczny płockiego Teatru w latach 1980 – 1981 oraz 1985 – 1990, reżyser – Tomasz Grochoczyński, dyrektor Teatru w latach 1985 – 1990 i scenografka – Małgorzata Walusiak, której kunszt widzowie mogli podziwiać podczas realizacji *Ślubów paniejskich* w 2013 roku. Przypomnijmy, że jej scenografia otrzymała brawa tuż po odsłonięciu kurtyny. Z płockim teatrem współpracowała już w 1985 roku, tworząc scenografię do sztuki *Przygody podróżnika Pipsa oraz jego*

przyjaciół... Stefana Friedmanna w reżyserii Tomasza Grochoczyńskiego.

Aranżacja muzyki będzie dziełem Krzysztofa Herdzina, jednego z najwybitniejszych polskich pianistów jazzowych. Choreografię przygotowuje, znany doskonale naszym widzom, Jan Łosakiewicz (ostatnio *Damy i Huzary*).

Bohaterami bajki są tytułowe kredki, które są ciekawe świata. Zabiorą więc dzieci w kolorową (boć to kredki) podróż po naszym globie.

Odwiedzimy – o nie, nie będziemy zdradzać pięknych miejsc i pejzaży. A wśród Kredek autor przewidział postać Czarnego Flamastra. Nie zdradzimy, kto się w niego wcieli (może Państwo zgadniecie?).

Zapraszamy dzieci z rodzicami, babciami, dziadkami, ciociami, wujkami w podróż dookoła świata. A ponieważ w czerwcu zagramy niewiele przedstawień, zapraszamy po wakacjach, których życzymy i dzieciom i dorosłym.

Marek Mokrowiecki

Gala „Z Tumskiego Wzgórza”

21 kwietnia w Domu Technika w Płocku odbyła się Gala wieńcząca 16. edycję plebiscytu „Z Tumskiego Wzgórza” organizowana przez „Tygodnik Płocki”. Wśród nominowanych znaleźli się między innymi: Marszałek Województwa Mazowieckiego Adam Struzik, za akcję „Kulturalna szkoła na Mazowszu”, czyli bilet do instytucji kultury za symboliczną złotówkę, oraz Teatr Dramatyczny w Płocku i Książnica Płocka za happening „Broniewski. Rekonstrukcja/Odkłamanie”, w 50. rocznicę odsłonięcia pomnika Wł. Broniewskiego. W imieniu Marszałka nominację odebrał dyrektor Teatru, Marek Mokrowiecki. Warto nadmienić, że w przypadku pierwszej nominacji „Kulturalna szkoła na Mazowszu”, uhonorowano Samorząd Województwa Mazowieckiego za program upowszechniania dziedzictwa kulturalnego Mazowsza, umożliwiającą dostęp

foto. Dariusz Ossowski

dzieci i młodzieży szkolnej, którzy z powodu barier finansowych pozostają poza obiegiem życia kulturalnego. W 2022 r. z programu skorzystało 162 756 uczniów, tj. ponad 20 % ogólnej liczby uczniów z terenu województwa. Statystycznie co piąty uczeń w każdej szkole wziął udział w programie.

W kategorii „Kultura” zwyciężył koncert „Świat płonął wojną – oni miłością”, który rozbrzmiał 11 grudnia 2022 r. w sali koncertowej Państwowej Szkoły Muzycznej w Płocku, upamiętniający walczących o Wolną Polskę.

GRATULUJEMY.

Leszek Skierski

Igraszki fredrowskie Henryka Józwiaka

Zdjęcie ze spektaklu „Uciechy staropolskie” wg scenariusza Kazimierza Dejmka

Kochać i wierzyć, to zbrodnią kobiety.
A jej zalety zdeptano, niestety!
Bóg tylko jeden sąd kiedyś umieści
Od niemowlęctwa do łoża boleści.

Aleksander Fredro

Ponownie poproszony o napisanie artykułu o działalności sekcji teatralnej „Remedium” SUTW im. J. Czaplickiej działającej przy Akademii Mazowieckiej w Płocku, postaram się opisać nasz najnowszy projekt.

W Roku Fredrowskim nie mogło zabraknąć tego arcy-polskiego komediopisarza i w naszej ofercie kulturalnej. Jak zawsze, największym problemem był wybór, jakie wątki zaprezentować z przebogatej twórczości komediopi-

sarza, który w tak wielobarwny sposób portretował Polskę i Polaków. Ponieważ w „Remedium” zawsze dominowały kobiety, w rezultacie powstał projekt: „Portrety kobiet w komediach Aleksandra hr. Fredry na tle epoki romantyzmu”. Okazał się na tyle ciekawy, że uzyskał dofinansowanie z funduszu miasta Płocka i mogliśmy przystąpić do jego realizacji. Takie ujęcie tematu stwarza dla mnie jako autora scenariusza, ogromne możliwości. Pozwala skorzystać z prawie całej twórczości Aleksandra Fredry. Mogę pokazać paletę barwnych postaci kobiecych, tak wyraziście sportretowanych przez utalentowanego twórcę. Pozwala to również poznać jego poglądy na temat kobiet, które

wyraźnie odbiegały od obyczajów jego epoki. Kobiety stanowią bardzo ważny podmiot w jego twórczości komediopisarskiej. Wszak sam Fredro nie stronił od ptci pięknej. Z przekazu wiemy, że na salonach lwowskich świetnie się bawił, uwodził i flirtował z wieloma kobietami. Wiemy również, w jakich kobietach gustował.

Wystarczy zacytować fragment książki „Życie i romanse polskich arystokratów” Iwony Kienzler: „Fredro jako wytrawny uwodziciel, przedkładał nad niewinne panienki, doświadczone mężatki, które mogły zaoferować znacznie więcej. Gustował w kobietach raczej o okrągłych kształtach”

To jego zainteresowanie kobietami, zaowocowało też tym, że zaczął dostrzegać problemy, z jakimi musiały się mierzyć kobiety jego epoki, co wpłynęło na jego poglądy. Odbiegały one zasadniczo, od tych, które obowiązywały powszechnie w jego epoce, co też znalazło miejsce w jego twórczości. Wynika z niej jednoznacznie, że dawał kobiecie prawo wyboru w miłości i w życiu. Dwoje ludzi powinny łączyć tylko prawdziwe, szczerze związki uczuciowe. Miłość u Fredry jest antyromantyczna. W jego utworach nie spada ona z nieba, lecz stopniowo się rozwija. W przeciwieństwie do modelu romantycznego, nie prowadzi do cierpienia, ale jest radosna i zwycięska. Potrzebuje czynu, a nie płaczących lamentów Albina. A przede wszystkim, daje równe prawa kobiecie i mężczyźnie, co czyni Fredrę autorem tak bliskim naszej współczesności. I o tym będzie nasz spektakl.

Z kobietą nie ma żartów – w miłości czy gniewie.
Co myśli nikt nie zgadnie, co zrobi nikt nie wie.

Aleksander Fredro

Kopciuszek po raz 150!

i światem trochę nadprzyrodzonym, dziejącym się w przestrzeni czarów... Chciałbym swojego Kopciuszka postawić w kontrze do czarnoksiężkich zabiegów Harry'ego Pottera, które czerpią ze źródeł – delikatnie mówiąc <nieuzasadnionych>. Dlatego w mojej bajce Kopciuszkiem opiekuje się Wróżka, która jest duchem jej matki...". Nie zdradzając szczegółów, resztę musicie zobaczyć sami... Dziękujemy wszyst-

fot. Waldemar Lawendowski

26 kwietnia po raz 150 zagraliśmy *Kopciuszka* Jana Grabieckiego w reżyserii Stefana Szaciłowskiego – spektakl zrealizowany na motywach baśni braci Grimm. Historię o biednej dziewczynie – posługaczce, zwanej Kopciuszkiem (Sylwia Krawiec), której los odmienia jeden

bal, i oczywiście Księżę (Aleksander Maciejczyk, a wcześniej Szymon Kołodziejczyk) obejrzało blisko 43 000 młodych widzów. Przed premierą w 2017 roku Stefan Szaciłowski (obecny na jubileuszowym przedstawieniu) powiedział: „Mamy do czynienia w bajce z wróżką

kim – dzieciom, rodzicom, dziadkom i nauczycielom – którzy razem z nami przenieśli się do świata „Kopciuszka”, za wspólną teatralną przygodę, w której (jak w każdej bajce) dobro zwycięża.

Leszek Skierski

Zza kulis Cię choroba

„Cię choroba”. Tymi słowami zaczynał swoje występy Jerzy Ofierski, który stworzył postać Sołtysa Kierdziołka. „Cię choroba” powtarzałem wielokrotnie podczas ostatnich miesięcy. Nie podając oczywiście, bo nie wypada i RODO, personaliów poszkodowanych, wymienię tylko po krótko, co spotkało ekipę przygotowującą *Damy i huzary*: covid, skręcenie kolana, zapalenie oskrzeli, „lumbago”, półpasiec, nie licząc pospolitych angin i grypy. W każdej innej placówce kultury kogoś, kto zachorował, zastępuje inny pracownik, ale w teatrze...Wyobraźmy sobie, że w *Hamlecie* zachoruje Ofelia, Hamlet, Poloniusz. Katastrofa! Nie rozwodząc się długo – tym tłumaczymy przesunięcie premiery o tydzień. Najważniejsze, że choć spóźniona, to została nagrodzona wielominutową owacją.

Marek Morkowiecki

Pośrodku drogi donikąd Nowy film Piotra Bały

Zakończyły się prace montażowe nad krótkometrażowym filmem fabularnym *Pośrodku drogi donikąd*. Obraz zrealizował nasz aktor Piotr Bała, do udziału w projekcie zaprosił mieszkańców DPS w Brwilnie. Film opowiada historię starszego mężczyzny, który wymyka się z imprezy zorganizowanej z okazji osiemdziesiątych trzecich urodzin, by w samotności przemyśleć swoje życie. Obok mieszkańców DPS na planie filmowym stanęli również aktorzy naszego teatru: Sylwia Krawiec, Szymon Cempura i autor scenariusza - Piotr Bała. Na ekranie zobaczymy również Iwonę Sierocką (Wicestarostę Powiatu Płockiego), Lecha Dąbrowskiego (Przewodniczącego Rady Powiatu Płockiego), oraz Tomasza Kominka (Dyrektora Delegatury Urzędu Marszałkowskiego). Premiera filmu już niebawem w kinie Helios.

Krzysztof Misiak bije Gitarowy Rekord Guinnessa

Weekend majowy dla kierownika muzycznego naszego teatru - Krzysztofa Misiaka, jak co roku, oznacza wyjazd do Wrocławia na kultowe święto gitary – Gitarowy Rekord Guinnessa. Każdego roku, pierwszego maja, na wrocławskim Rynku spotykają się gitarzyści i fani sześciu strun, aby podjąć kolejną próbę ustanowienia nowego Gitarowego Rekordu Świata w ilości gitarzystów wykonujących „Hey Joe”, spopularyzowanego przez Jimmiego Hendrixa. W tym roku było to jubileuszowe 20. wspólne granie. Utwór J. Hendrixa zagrało jednocześnie 7967 gitar, co oznacza, że ubiegłoroczny rekord został pobity (7676).

Pierwsza edycja legendarnego już święta gitary odbyła się w 2003 roku. Leszek Cichoński zainicjował wówczas Wielką Gitarową Orkiestrę, która na wrocławskim Rynku wykonała słynny przebój z repertuaru Jimiego Hendrixa pt. „Hey Joe”. Zagrało 588 gitarzystów, co pozwoliło ustanowić nowy rekord Guinnessa.

Krzysztof Misiak wspomina: bardzo mi się podoba idea wspólnego grania klasyki rocka. Za każdym razem odkrywam coś nowego w tej imprezie oraz obserwuję, jaka jest kondycja świata gitarowego. Ponadto mam przyjemność grać lub dzielić scenę z najlepszymi gitarzystami tego kraju i świata. Propaguję i rekomenduję tę imprezę wśród moich warsztatowiczów i uczniów. 1 Maja to nie tylko samo bicie rekordu, to również imprezy okolicznościowe: prezentacje gitar, wzmacniaczy, sprzętu gitarowego, spotkania z lutnikami, koncerty gwiazd, a przede wszystkim radość spotkań naszego gitarowego środowiska, połączona z nadrabianiem zaległości zarówno artystycznych jak i towarzyskich.

Anna Kicińska

Zmarł Daniel Ratz

14 marca na cmentarzu w Nowym Duninowie pożegnaliśmy Daniela Rata. Artystę niezwykłego. Był dla mnie jak przeniesiony z innej epoki. Epoki artystycznej cyganerii i bohemy z przełomu XIX i XX wieku. W swoim płaszczu i nieodłącznym kapeluszu przyozdobionym biżuterią. Pisarz, malarz – człowiek wielu talentów. Cudowny rozmówca, niebanalnie spostrzegał świat. Wnosił w życie Płocka, w ulice miasta, powiew metafizyki. Nie było w nim zacietrzewienia, była przyjaźń do ludzi i refleksja nad tym, co wokół nas się dzieje, nie tylko w życiu realnym, ale i wymiarze duchowym. Kiedyś zapytał mnie, czy mógłby pisać recenzje z naszych przedstawień do „ATP”. Są w naszych archiwalnych już egzemplarzach. Przywiązany do swoich rodzinnych korzeni i do ziemi swoich przodków, uwielbiał podróże. Kiedyś znikł na dobre pół roku, opowiadał, że zamieszkał w Albanii. Ostatnie lata żył w Kierpajnach Wielkich, wsi na Warmii. Gospodarował i tworzył. Sołtys Krzysztof Kiesel wspomina: „Dzięki niemu Kierpajny odwiedzali artyści i ludzie świata kultury, odbywały się plenery, wystawy, koncerty, na strychu urządził galerię”. Prezentował Daniel swoje Madonny, ikony ozdobione biżuterią, bursztynami, starymi koronkami...

Piękne wspomnienie poświęcił Danielowi Mirek Łakomski w „Naszym Płocku”. Zapraszał mnie Daniel wielokrotnie do Kierpajn – „przyjadę, przyjadę...” Żegnaj Przyjacielu, Artysto...

Marek Mokrowiecki

AUTOKARY * BUSY * MIKROBUSY**KRAJ ZAGRANICA***Edward Hejmanowski*

**TEATR
DRAMATYCZNY**
IM. JERZEGO SZANIAWSKIEGO

www.plockautokary.pl
tel.: 604 939 120 * 604 939 121
e-mail: edwardhejmanowski@wp.pl

Zakład Produkcyjno Handlowo Usługowy

CZARGO

Gołębiowski Wojciech
Brwilno, ul. Płocka 38
kom. 603 846 530

Zakres wykonywanych usług:
tokarskie, frezerskie, spawalnicze, konstrukcje stalowe,
konstrukcje aluminiowe, szlifowanie wałków,
instalacje co i cw, roboty ślusarskie...

MECENAS TEATRU

25^{lat} Mazowsze

Olewnik